

רַבִּי שְׁמֵעוֹן שְׁקוֹפ
רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה שְׁנֵשְׂאָר עִם תַּלְמִידָיו
סְפוֹר עַל אֲהֵבַת ה', מְסִירוֹת נַפֶּשׁ, וְאָדָם שְׁחִי לְמַעַן אַחֲרִים.

גִּדּוּל בְּאַהֲלָהּ שֶׁל תּוֹרָה

רַבִּי שְׁמַעוֹן נוֹלֵד בְּרוּסְיָה לִפְנֵי שָׁנִים רַבּוֹת. הוּא אָהַב אֶת ה' וְאֶת הַתּוֹרָה בְּכָל לְבוֹ.

• בגיל שתיים עשרה: למד
בישיבת 'מיר' המפרסמת.

• בגיל ארבע עשרה: עבר
לישיבת 'וולוז'ין' עם גדולי הדור
(ולמד עם רבי חיים מברסק).

• בגיל ששים: בשיא גדולתו,
עמד בראש ישיבת 'שיבת
'שער התורה' בעיר גרודננה.

הַכָּלֵל הַגָּדוֹל שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן

בְּסִפְרוֹ הַחֲשׁוֹב "שַׁעְרֵי יוֹשֶׁר", גִּילָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת הַסּוּד לְחַיִּים שֶׁל קִדְּשָׁה:

הָאָדָם לֹא נִבְרָא עֲבוֹר עֲצָמוֹ, אֶלָּא כִּדִּי לַעֲזוֹר לְאַחֵרִים!

הוא הסביר שעלינו להקדיש את כל הכחות שלנו לטובת הזולת
רבי שמעון לא רק כתב את זה – הוא חי כך באמת.

המסע לאמריקה למען התלמידים

בישיבה בעיר גרודנה היה חסר כסף רב. התלמידים רעבו ללחם.
רבי שמעון יצא למסע רחוק מעבר לים, לעיר הגדולה ניו-יורק באמריקה, כדי לאסוף תרומות.

הוא התפלל לה' שיצליח דרכו. אבל באמריקה המתחינה לו הפתעה עצומה...

מבחן העושר והכבוד

רבני אמריקה מאוד אהבו את
רבי שמעון והציעו לו:

השאר כאן אתנו!
תהיה ראש ישיבה גדולה
בניו-יורק. יהיה לך מקום
בטוח, שפע וכבוד.

ההחלטה:

מה יעשה רבי שמעון? האם
יבחר בחיים קלים לעצמו, או
שיזכר את תלמידיו העניים
שמחכים לו באירופה?

המכתב מגדולי הדור

בדיוק אז, הגיע מכתב דחוף
מאירופה, מהשנים מגדולי הדור
מגדולי הדור – ה"חפץ חיים"
ורבי חיים עוזר גרודזונסקי.

הם כתבו לו מלים יוצאות מן הלב:

אנא חזר! תלמידך בגרודנה
זקוקים לך כדי שתאיר להם
את הדרך.

רבי שמעון לא הפס לרגע.
הוא ותר על עשר של
אמריקה, ועלה על הספינה
חזרה לתלמידי!

המכתב מגדולי הדור

בדיוק אז, הגיע מכתב דחוף חיי
מאירופה, מהשנים מגדולי – ה"חפץ חיים מגדולי
הדור ההורונוס חמור חזיונוא שפוע פותה עבי
שוטיעית חא זמלות לעירך שתמחזה ביכבי חזרקה.
אנא חזר תלמידך מלימיר לעמורכא טמד, הוא
מכונח בגזודהנה חקוקים זקוקים כדי
יחפיש ליתהרף לאמה מסוכה.

הָאוֹר מֵאִיר שׁוֹב בְּגִרוּדָנָה

אֵיזוֹ שִׂמְחָה עֲצוּמָה הִיְתָה
בִּישִׁיבָה כְּאֹזֶר הָאֱהוֹב חֲזוֹר!
הַתְּלִמִּידִים שָׂרוּ וְהוֹדוּ לָהּ.

רַבִּי שִׁמְעוֹן חֲזוֹר לָלֶמֶד
כְּבָעָבֹר. הוּא יָשַׁב עִמָּהֶם
שָׁעוֹת רַבּוֹת, הִסְבִּיר
סִגְיוֹת קָשׁוֹת בַּגְּמָרָא,
וְהִרְאָה לָהֶם כִּמָּה מְתוֹק
הוּא לְמוֹד הַתּוֹרָה.

עֲנֵנֵי מִלְחָמָה מִתְקַדְרִים (ה'תרצ"ט)

לִפְתָּע, יִרְדֶּה אֲפֵלָה עַל הָעוֹלָם.
בַּשָּׁנָה ה'תרצ"ט (1939) פָּרְצָה
מִלְחָמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה וְהַסִּכָּנָה
הָיְתָה גְדוֹלָה מְאֹד.

פֶּחַד מְלֹא אֶת הָרְחוּבוֹת. רַב
רַב הַתְּלַמִּידִים הַגְּדוֹלִים בָּרְחוֹ
לָעִיר וַיִּלְנֶה כְּדִי לְהִנָּצֵל, תוֹךְ
תְּפִלָּה לֵּה' לְרַחֲמִים וַיִּשׁוּעָה.
הַיְשִׁיבָה כְּמַעַט וְהִתְרוֹקְנָה.

הַרוּעָה שֶׁלֹא עֲזַב אֶת צֵאֲנוֹ

רַבִּי שִׁמְעוֹן הָיָה אָדָם זָקֵן וְחוּלָה
בֶּן שְׁמוֹנִים. יְדִידָיו אָמְרוּ לוֹ:
"בֵּרַח מִכָּאן! הֵצֵל אֶת עַצְמְךָ!"

אָבֵל לִישׁוּבָה נִשְׁאַרָה קְבוּצָה קִטְנָה
שֶׁל תַּלְמִידִים שֶׁלֹא יָכְלוּ לְבָרַח.
כְּמוֹ רֵעָה הַשּׁוֹמֵר עַל הַכְּבָשִׁים שֶׁלוֹ
– רַבִּי שִׁמְעוֹן סָרַב לַעֲזֹב אוֹתָם לְבַד!
הוּא נִשְׁאַר בְּלֵב הַסִּפָּנָה, וְהַמְּשִׁיךְ
לְלִמָּדָם תּוֹרָה וְאַמוּנָה שְׁלֵמָה.

אַספּת הַרַבָּנִים: אֵיךְ נִצִּיל אֶת הַיְלָדִים?

בְּיוֹם ט' בַּחֲשׁוֹן ה'ת"ש.

בְּשִׂיא פַּחַד הַמְּלַחְמָה, הִתְאַסְּפוּ
בְּבֵיתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן רַבֵּי
הַסְּבִיבָה לְיִשִּׁיבַת חֵרוֹם.

מָה הִיְתָה הַדְּאָגָה הַכִּי גְדוֹלָה
שְׁלָהֶם? הֵם לֹא דִבְּרוּ עַל נֶשֶׁק
אוֹ כֶּסֶף. הֵם שָׁאֲלוּ בַּדְּאָגָה:

"רַבֵּנוּ, אֵיךְ נַחַנֵּךְ אֶת הַיְלָדִים
בְּיָמִים הַקָּשִׁים הָאֵלֶּה? אֵיךְ
נִשְׁמֹר שְׁיִמְשִׁיכוּ לָאֱהוֹב אֶת
הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת?"

עוֹלָה לַשָּׁמַיִם מִתּוֹךְ תַּפְּיֻלָּה

רַבִּי שִׁמְעוֹן עָנָה לְרַבָּנִים מִתּוֹךְ
חֲכָמָתוֹ, וְהִדְרִיךְ אוֹתָם כִּי צִד לְשֹׁמֵר
עַל נִשְׁמוֹת הַיְּלָדִים.

מִיד לְאַחַר מִכּוֹן, נֶעֱמַד לְהִתְפַּלֵּל "מִנְחָה"
בְּדַבְּקוֹת וְאַהֲבָה לְבוֹרֵא עוֹלָם.
וְאִז, בְּאַמְצֵעַ הַתְּפִלָּה, כְּשֶׁנִּפְשׁוֹ
הִטְהוֹרָה דְּבוֹקָה בֵּה', יֵצֵא נִשְׁמָתוֹ
נִשְׁמָתוֹ בְּשִׁלּוֹה לַשָּׁמַיִם.

צַדִּיק שְׁחִי לְמַעַן אַחֲרִים עַד הָרָגַע
הָאַחֲרוֹן מִמֶּשׁ.

לחיות בנשכיל אחרים – שלושה מבחנים

כך הוכיח רבי שמעון שחייו מוקדשים לזולת:

• בזמן של פתוי (עשר): סרב
למשרה עשירה באמריקה,
וחרז לתלמידיו העניים
באירופה.

• בזמן של סכנה (מלחמה):
סרב לברח על אף שהיה
חולה, ונשאר לשמור על
תלמידיו הנשארים.

• ברגעיו האחרונים (פטירתו):
במקום לדאג לעצמו, דאג
ויעץ איך לחנך את הילדים
באמונה.

גַּם אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְהִיּוֹת גְּבוּרִים

מָה אֲנַחְנוּ לוֹמְדִים מֵרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁקוֹפִי?
אָדָם גָּדוֹל בְּאַמֶּת הוּא מִי שְׁפוֹתַי אֶת הַלֵּב שְׁלוֹ
לְמַעַן אַחֲרִים.

בְּכָל פֶּעַם שְׁאַנַּחְנוּ עוֹזְרִים לְחֵבֶר שְׁקִנְשָׁה לוֹ, כְּשֶׁאֲנוּ מְלַמְּדִים
אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי וּמּוֹתְרִים, אָנוּ מֵרְאִים לָהּ אֶת הָאֶהֱבָה שְׁלָנוּ.
כִּי נִהְיָה גַם אֲנַחְנוּ מְפִיצי אֹר בְּעוֹלָם!